

בעניין שבין:

1. עמותת בני ברוך קבלה לעם, ע"ר 580292753

2. חנוך דב מילביצקי, ת.ז. 025300112

ע"י משרד עו"ד ונוטריון כבירי-נבו-קידר-בלום ושות'

עוה"ד גיל נבו ו/או עמרי כבירי ו/או אורי קידר ו/או אבי בלום ו/או סמדר טל-טביביאן ו/או גלינה רונקין ו/או טום פרוז ו/או סימה סלע פלקס ו/או עופר שכטר ו/או מיכל ליבל ו/או הילה עובד בנאי ו/או עומר בן-צבי ו/או שיר אנגיל-כץ ו/או עמוס נוה ו/או דניאלה זלוטניק ו/או אורי כהנא ו/או גיא וייס ו/או בועז גדות ו/או הילה בר אילן ו/או יואל יעקב ו/או עידן שחם ו/או רחל אל-שי ו/או ערן רחמינוב ו/או דריה ברוד ו/או חן שופן ו/או יעל בן סעדון ו/או ניצן כהנא

ממגדל משה אביב (קומה 46), רח' ז'בוטינסקי 7, רמת גן
טלפון: 03-5668665; פקס: 03-5667665

הנתבעים

- נ ג ד -

לבין:

1. יעקב בורובסקי, ת.ז. 050777903

2. שמעון דהאן, ת.ז. 059850750

מרח' המייסדים 76, זיכרון יעקב

טלפון: 04-6390513; פקס: 04-6390280

הנתבעים

מהות התביעה: כספית.

סכום התביעה: 500,000 ש"ח.

כתב תביעה

על יסוד האמור בכתב תביעה זה, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים, עו"ד יעקב בורובסקי ומר שמעון דהאן, לשלם לתובעים, עמותת "בני ברוך קבלה לעם" ומר חנוך דב מילביצקי, פיצויים בגובה 500,000 ש"ח.

כפי שיבואר להלן, הנתבעים ביצעו שורה של עבירות חמורות, לרבות עבירות אתיות, נהגו ברשלנות כלפי התובעים, והפרו בהתנהגותם מספר חיקוקים ובהם גם את חוק הגנת הפרטיות, תשמ"א-1981. עבירותיו האתיות של הנתבע 1 כרוכות בין היתר גם בהיותו עורך דין, עליו חלים באופן ספציפי כללי אתיקה מקצועית, אותם הפר בחוסר תום לב וברשלנות משוועת.

בנוסף, בית המשפט הנכבד מתבקש לפסוק לטובת התובעים הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בגין הגשת תביעה זו, בתוספת מע"מ כחוק.

הטענות הנטענות בכתב תביעה זה הן טענות משלימות ו/או חלופיות ו/או מצטברות זו לזו, הכל לפי העניין והקשר הדברים.

knk-b

כבירי נבו קידר בלום ושות'

Kabiri Nevo Keidar Blum & Co

Attorneys & Notary

א. הצדדים

1. התובעת 1, עמותת "בני ברוך – קבלה לעם" (להלן: "העמותה"), הינה מלכ"ר שהוקם על ידי הרב ד"ר מיכאל לייטמן, העוסקת בלימוד והפצת חכמת הקבלה בארץ ובעולם.
2. התובע 2, מר חנוך דב מילביצקי (להלן: "חנוך"), הינו עורך דין בהשכלתו ובעיסוקו, ומשמש כיועץ משפטי פנימי לעמותה. בשנים האחרונות חנוך פעיל גם בתחום הציבורי כחבר מועצת העיר פתח תקווה, וממלא במסגרת זו מספר תפקידים משמעותיים.
3. הנתבע 1, עו"ד יעקב בורובסקי (להלן: "בורובסקי") הינו עורך דין בעל מומחיות בתחום המלכ"רים בפן המשפטי, עימו ביקשה העמותה להתקשר ולהיעזר בשירותיו המשפטיים.
4. הנתבע 2, מר שמעון דהאן (להלן: "מר דהאן") עבד במשרדו של בורובסקי בתקופה הרלוונטית לתביעה זו, ככל הנראה כמתמחה. בין כך ובין כך, במסגרת עבודתו אצל בורובסקי ביצע מר דהאן עבירות אשר בגינן צורף כצד להליך זה. ועל כך עוד בהמשך.
5. כפי שיראה להלן, הנתבעים עשו שימוש פסול במידע שנמסר להם על ידי העמותה והעבירו מידע זה לצדדים שלישיים חרף קיומם של יחסי עו"ד-לקוח ביניהם באותה עת. בורובסקי אף הגדיל לעשות והגיש על סמך אותו מידע חסוי קובלנה פלילית נגד חנוך בשמו של אדם אחר.
6. בעשותו כן, הפר את חובותיו האתיות כעורך דין בכלל, וכעורך דינה של העמותה בפרט, תוך ביצוע עבירות חמורות נוספות העולות אף בכדי עבירות פליליות.
7. כפי שיוסבר בהרחבה להלן, נוכח העבירות שבוצעו על ידי הנתבעים יש לחייבם בתשלום פיצויים לתובעים, וכן בתשלום פיצויים עונשיים.

ב. התשתית העובדתית הנדרשת לעניין

8. העמותה פועלת מזה שנים להפצת תורת הקבלה, ובמסגרותיה פעילים כיום מאות אלפי אנשים בארץ ובעולם.
9. מר אהרון אפלבאום (להלן: "אפלבאום") הינו איש עסקים עתיר אמצעים, ששמו כמי שמעוניין להביא לחיסול העמותה יצא למרחקים. מזה שנים שאפלבאום פועל ללא לאות להכפשת פעילותה של העמותה בכל אמצעי אפשרי ועושה כל שלאל ידו על מנת לפגוע בשמה הטוב ובכל גורם הקשור עימה, וזאת ממניעים אישיים אינטרסנטיים.
10. אפלבאום אינו בוחל באמצעים ובינו, בין העמותה ובין גורמים הקשורים עימה מתנהלים מספר הליכים משפטיים. למיטב ידיעתנו, אפלבאום אף מממן את ההגנה המשפטית לשותפיו למעשים אלה, והוא מי שמוביל, תומך ומסייע להם במסגרת הליכים אלה.
11. בחודש יוני אשתקד הגיש אפלבאום קובלנה פלילית נגד חנוך באופן אישי בגין טענות מופרכות לפרסום לשון הרע ועלבון במקום ציבורי (ק"פ 18-06-14927, להלן: "הקובלנה"). בורובסקי מייצג את אפלבאום בקובלנה וחתום עליה כבא כוחו, ונוכח הנסיבות העובדתיות המפורטות בה, קרוב לוודאי כי הוא אף עתיד לשמש כעד מרכזי בה.
12. כפי שיפורט להלן, האירועים אשר קדמו להגשת הקובלנה והתנהלותם של בורובסקי ומר דהאן מעידה כי נעברו על ידם עבירות חמורות, לרבות עבירות אתיות, העולות אף בכדי עבירות פליליות.

13. במהלך חודש יולי 2017 ביקשה העמותה לבחון את האפשרות להתקשר עם בורובסקי, מתוקף היותו עורך דין, ולשכור את שירותיו המשפטיים לטובתה. לצורך כך, נבחר חנוך על ידי העמותה לפעול כנציג מטעמה ולפנות לבורובסקי (עימו קיימת לחנוך גם היכרות מוקדמת מתקופת לימודי המשפטים) על מנת לבחון את האפשרות להתקשר עימו כאמור ולהיעזר בשירותיו המשפטיים.
14. הפנייה לבורובסקי לא הייתה מקרית, ונעשתה בשל ניסיונו של בורובסקי ובקיאותו בענייני מלכ"רים בפן המשפטי. העמותה רצתה להיעזר בו ולשכור את שירותיו על מנת שיסייע לה וילוה אותה במספר הליכים משפטיים (בניהם גם הליכים המתנהלים מול אפלבאום) וכן לצורך כתיבת תקנון חדש לעמותה.
15. ההנחה הייתה שליווי המקצועי של בורובסקי, לאור ניסיונו המשפטי, יקדם את ענייני העמותה והאינטרסים שלה גם מבחינה תדמיתית נוכח השמצותיהם (חסרות השחר והבסיס) של אפלבאום וחבריו אודות העמותה וייחוס מאפיינים כיתתיים מופרכים לה ולפעילותה.
16. מטרת הפגישה בין חנוך ובין בורובסקי הובהרו לבורובסקי במפורש והיו מקובלות עליו. כמו כן, היה ברור לבורובסקי שחנוך נפגש עימו בשמה של העמותה וכיועצה המשפטי, מתוך כוונה לשכור את שירותיו עבורה. בתום הפגישה הוסכם כי הצדדים ימשיכו לשוחח בעניין.
17. בורובסקי נענה בחיוב לבקשתו של חנוך להיפגש עימו על מנת לדון בענייני העמותה, לקראת שכירת שירותיו המשפטיים. פגישתם הראשונה התקיימה בביתו של בורובסקי שבחיפה, שם סיפר לו חנוך אודות העמותה ופעילותה, וסקר בפניו באופן מפורט את ההליכים המשפטיים שזו מנהלת כנגד גורמים שונים, ובמיוחד אפלבאום.
18. במסגרת סקירה זו שיתף חנוך את בורובסקי בהתמודדותה של העמותה עם ההשמצות הקשות שהופנו כלפיה במסגרת תביעת לשון הרע שמנהלת העמותה נגד מר אפלבאום ואח' (ת.א. 13-03-23862), שם הוגש על ידי אפלבאום מסמך (שקרי) בו הועלו טענות קשות כנגד העמותה וכנגד העומד בראשה - הרב ד"ר מיכאל לייטמן.
19. חנוך הסביר לבורובסקי כי מדובר במסמך שקרי, בדוי, כוזב וכבוש שנקנה בכסף, ונועד לשמש את אפלבאום כדי לפגוע בשמה הטוב של העמותה באמצעות פרסומו.
20. ויודגש, אין מדובר בסברה בלבד. למעשה, גם בית המשפט זיהה את כוונתו הפסולה של אפלבאום מאחורי צירופו של אותו מסמך להליך, ועל כן נעתר הוא לבקשת העמותה והטיל צו איסור פרסום רחב על המסמך ועל כל הליך שעוסק בו, צו אשר גרם בהמשך למשיכת המסמך מן התיק על ידי מגישו.
21. לאחר זמן מה פנה חנוך בשנית לבורובסקי בשם העמותה וביקש כי יקיימו פגישה נוספת, הפעם במרכז העמותה בפתח תקווה, על מנת שבורובסקי יוכל להתרשם בעצמו ולהכיר את בעלי התפקידים השונים. בורובסקי הסכים לקיים פגישה נוספת, אולם ביקש כי זו תתקיים במשרדו הפרטי שבזכרון יעקב, ולאחריה תתואם פגישה במרכז העמותה. חנוך נעתר לבקשתו וכך אכן היה.
22. לפגישתם השנייה ביקש בורובסקי לצרף את מר דהאן, שהוצג לחנוך כמתמחה במשרדו של בורובסקי. מתוך הנחה כי צירופו של מתמחה לפגישה בין עורך דין ולקוח הינה דבר מקובל ונהוג, לא התעורר אצל חנוך כל חשד כי מדובר למעשה במהלך טקטי, שלימים ישמש את בורובסקי ואת אפלבאום לצורך הגשת הקובלנה. על כך עוד בהמשך.

23. במסגרת הפגישה השנייה עלה שוב נושא המסמך (השקרי) שהגיש אפלבאום נגד העמותה, עליו סיפר חנוך לבורובסקי בפגישתם הראשונה. כמו כן, שוחחו הם בפגישה זו על סוגיית שכר הטרחה שתשלם העמותה ועל אופן תשלומו (ריטיינר או חיוב לפי שעות). בורובסקי ציין במפורש כי הוא מסכים ללוות את העמותה ככל ואין בפעילותה היבטים פליליים כאלה ואחרים, תוך שהוא מציין כי הוא מניח שלא קיימים היבטים כאלה (הנחה אשר צדק רב עימה).
24. בתום הפגישה השנייה סוכם כי תיערך פגישה נוספת, הפעם במרכז העמותה, אולם פגישה זו לא יצאה לפועל בסופו של יום.
25. יודגש, כי כל אשר נאמר במסגרת פגישותיו של חנוך עם בורובסקי, בכובעו כיועצה המשפטי וכנציג העמותה, נועד לשם קבלת שירותים משפטיים מבורובסקי עבור העמותה. על רקע זה, שיתף אותו חנוך בעמדותיה של העמותה וסקר בפניו את ההליכים המשפטיים שזו מנהלת, תוך שהוא נותן בו את אמונו ומשתף אותו בפרטים בהם משתפים עורך דין מייצג. זאת, על סמך הנחה מבוססת כי מערכת היחסים בין בורובסקי ובין העמותה עולים באותה עת כדי יחסי עו"ד-לקוח.
26. גם בורובסקי מצידו התנהג כמי שקיבל על עצמו את הטיפול בענייני העמותה וכמי שמעוניין להתקשר עימה ולהעניק לה שירותים משפטיים, שכן שוחח עם נציג העמותה במפורש על תשלום שכר הטרחה, הזמין אותו לפגישה שניה במשרדו, צירף אליה מתמחה מטעמו ואף הסכים להגיע לפגישה נוספת במרכז העמותה. די בכל אלו כדי להקים בין הצדדים יחסי עורך דין-לקוח.
27. רוצה לומר, מהות הפגישות בין חנוך ובורובסקי, תוכן הפגישות, והתנהגותו של בורובסקי, הקימו בינו ובין העמותה יחסי עורך דין-לקוח, ומכאן שעל כל מה שנאמר והוחלף בפגישות אלו (מתוקף היותו של חנוך נציג העמותה ויועצה המשפטי) חל חיסיון. על כן, אין לפרסמו, אין להביא לגביו ראיות ואין לחשוף אותו בדרך כלשהי בפני צדדים שלישיים כלשהם. בהתאם לדיון, חובת הסודיות במקרה זה חלה הן על עו"ד בורובסקי והן על מר דהאן.
28. אלא שבורובסקי ומר דהאן בחרו לעשות דין לעצמם תוך שהם עוברים עבירות חמורות, העולות אף בכדי עבירות פליליות, ומפרים באופן בוטה את חובותיהם האתיות כלפי העמותה.
29. כל זאת נחשף בשעה בה הגיש בורובסקי, בשם אפלבאום, את הקובלנה נגד חנוך, אשר במסגרתה השתמשו במידע החסוי שמסר חנוך לבורובסקי ולמר דהאן בכדי לבסס את עובדות הקובלנה (אשר עילתה מופרכת לכשעצמה). בה בעת נחשף, כי בורובסקי פעל במזיד על מנת לזכות בייצוגו של אפלבאום הן בקובלנה והן בתלונה נוספת שהגיש אפלבאום כנגד חנוך במשטרה.
30. בכלל זה, התברר כי מר דהאן הוכנס בסוד הקנוניה והשתתף בפגישה השנייה, על מנת לבסס לצורך הקובלנה את עילת לשון הרע, אשר לצורך התגבשות יסודותיה הפליליים יש להראות כי היא נמסרה לשני אנשים או יותר זולת הנפגע (כאמור בסעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965).
31. כך, מתוכן הקובלנה עולה כי בורובסקי (או מי מטעמו) העביר את המידע שנמסר לו בפגישות בנוגע לעמותה לאפלבאום ולגורמים נוספים. בורובסקי למעשה "מכר" את המידע שנמסר לו, וזאת על אף שידע (או לכל הפחות היה עליו לדעת) כי מדובר במידע החוסה תחת יחסי עורך דין-לקוח, וכי חלה עליו ביחס למידע זה חובת סודיות כלפי העמותה ונציגה.

32. נזכיר, כי גם מר דהאן נכח בפגישה השנייה בין חנוך לבורובסקי ונחשף למידע שנמסר במסגרתה. לכן, חלה גם עליו החובה לשמור בסוד את המידע ולא להעבירו לכל גורם אחר. חובה זו מתגברת ומקבלת משנה תוקף כאשר מדובר באדם המבקש לעסוק בבוא העת במקצוע עריכת הדין, בוודאי אם כבר נרשם בלשכת עורכי הדין כמתמחה ומצוי בהליכי הכשרתו.

33. כפי שיפורט להלן, במעשיהם החמורים ביצעו הנתבעים שורה של עבירות, לרבות עבירות פליליות ועוולות נזיקיות, המצדיקות את חיובם בתשלום הפיצויים המבוקשים במסגרת תביעה זו.

ג. טענות התובעים ועילות התביעה

1.1. הנתבעים ביצעו עבירות אתיות ופליליות במסגרת תפקידם

34. מתוכן הקובלנה עולה כי בורובסקי מסר את המידע החסוי לאפלבאום ולצדדים שלישיים נוספים. בעקבות כך, קיבל בורובסקי לידיו את ייצוגו של אפלבאום בקובלנה הפלילית נגד חנוך, אשר הוגשה על ידו. בעשותו כן, הפר בורובסקי את חיסיון עו"ד-לקוח ואת חובת הסודיות, הקבועים בסעיף 90 לחוק לשכת עורכי הדין, תשכ"א-1961 (להלן: "חוק לשכת עורכי הדין") ואת כלל 19 לכללי לשכת עורכי הדין (אתיקה מקצועית), תשמ"ו-1985 (להלן: "כללי האתיקה").

35. נזכיר, כי בהתאם לפסיקה אין צורך בחתימה על ייפוי כוח או הסכם שכר טרחה בפועל כדי שתגבש בין הצדדים מערכת יחסים של עו"ד-לקוח, ואלה ייבחנו בהתאם למהות הפגישה ולכוונת הצדדים.

36. עוד נקבע בפסיקה כי כאשר פונה אדם לעורך דין במטרה להתקשר בעסקת ייצוג, תוך שהוא מוסר פרטים במסגרת אותה פנייה, יחול על פרטים אלו חיסיון מכוח הדין, וזאת גם אם לא נקשרה בסופו של יום עסקת ייצוג. לכן, גם על תוכן פנייה של לקוח פוטנציאלי יחול חיסיון.

37. אין, ולא יכול להיות חולק, כי הנסיבות בענייננו הקימו בין העמותה ובין בורובסקי יחסי עורך דין לקוח, ועל כל הנאמר בפגישותיו עם חנוך, נציג העמותה, חל חיסיון בהתאם לדין.

38. יודגש, כי חיסיון בין עורך דין ללקוחותיו וחובת הסודיות מקנים זכות בלעדית ללקוח להסכים להסרת החיסיון מעל המידע ו/או המסמכים שגילה לעורך דינו. על כן, כל עוד לא ניתנה הסכמה מפורשת מצד הלקוח להסרת החיסיון (ובענייננו כמובן שלא ניתנה הסכמה לכך) הרי שאסור לעורך הדין להעביר את המידע לצדדים שלישיים.

39. כאמור, מר דהאן עבד אצל בורובסקי בתקופה הרלוונטית ונכח בפגישה שנערכה בין חנוך ובין בורובסקי, כך נחשף גם הוא למידע החסוי. לפיכך, אין זה מן הנמנע כי היה זה (גם) מר דהאן שהעביר את המידע לאפלבאום ו/או לצדדים שלישיים אחרים.

40. ככל שאכן יימצא כי מר דהאן העביר את המידע החסוי, הרי שקמה לו אחריות בגין הפרת החיקוקים האמורים לעיל. שכן, בהתאם לאמור בסעיף 41 לחוק לשכת עורכי הדין, הרי שכללי האתיקה של עורכי הדין חלים (בשינויים המחויבים) גם על הנמצאים במסלול הכשרה לקראת הפיכתם לעורכי דין.

41. כמו כן, קמה לנתבעים אחריות פלילית מקבילה בגין אותם מעשים המנויים לעיל, לפי **סעיף 496 לחוק העונשין**, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), לפיו אדם המגלה מידע סודי שנמסר לו (שאינו סוד רשמי) אגב מקצועו או מלאכתו ואינו נדרש לגלותו מכוח דין, צפוי לעונש מאסר. יובהר, כי אחריות זו קמה לנתבעים, לצד ההפרות האתיות שביצעו כאמור לעיל.

42. כמו כן, בהתאם **לכלל 20 לכללי האתיקה**, הקובע כי על עורך דין להעמיד את עובדיו על חובתם לשמור על סודיות בעניינים המגיעים לידיעתם במהלך העבודה, הרי שבהינתן כי מר דהאן העביר את המידע החסוי, יש לראות בבורבסקי כמי שעבר גם עבירה אתית בגין מעשיו של עובדו לפי כלל זה.

43. זה המקום לשוב ולציין, כי בדיעבד התברר שצירופו של מר דהאן לפגישה, לבקשת בורבסקי, לא היה מקרי כלל. צירופו נועד לעמוד בדרישות הטכניות הקבועות בדין, שכן לפי סעיף 6 לחוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 לצורך הגשת קובלנה בגין פרסום לשון הרע נדרש כי ה"פרסום" יגיע לשני אנשים לפחות זולת הנפגע.

44. ברי אם כן, כי התחמקותו של בורבסקי מלהגיע למרכז העמותה, הזמנת חנוך למשרדו וצירוף המתמחה לפגישתם אינם מקריים כלל, ומעידים על כך שמדובר במהלך מתוכנן מראש וחסר תום לב מצידו של בורבסקי, אשר נרקח ללא ידעת העמותה ומאחורי גבה, ככל הנראה יחד עם אפלבאום. זאת במטרה להגיש בסופו של יום את הקובלנה נגד חנוך באופן אישי, כהמשך ישיר לפעילותו ארוכת השנים של אפלבאום לפגיעה בעמותה ובגורמים הקשורים עימה.

45. אם כן, לא זו בלבד שבורבסקי הפר את חובת הסודיות ואת החיסיון החל על המידע שנמסר לו בשם העמותה, הוא אף הגדיל לעשות והשתמש בו, בין היתר, לצורך הפקת טובות הנאה ורווח אישי לעצמו. בעשותו כן, עבר עו"ד בורבסקי על **כלל 21 לכללי האתיקה** וכן על **כלל 16(א)(2) לכללי האתיקה**.

46. יוסיפו ויטענו התובעים כי כיוון שבורבסקי פעל כפי שפעל, בין היתר לצורך קבלת הייצוג של אפלבאום בקובלנה ובהליך אחר של הגשת תלונה למשטרה כנגד חנוך, הרי שעבר במעשיו גם על עבירת שידול, בניגוד ל**סעיף 56 לחוק לשכת עורכי הדין**. כמו כן, במסירת המידע החסוי על מנת ליזכות בייצוג של אפלבאום בהליכים אלה ביצע בורבסקי גם עבירות של קבלת דבר במרמה ותחבולה לפי **סעיפים 415 ו-416 לחוק העונשין**.

47. ברי כי מדובר בעבירות אתיות חמורות ביותר ובהתנהגות פסולה שאינה הולמת עורך דין. לכן, יש לראות בבורבסקי כמי שעבר בהתנהגותו גם על **סעיפים 53 ו-61(3) לחוק לשכת עורכי הדין** ופגע בכבוד מקצוע עריכת הדין.

48. יובהר, כי **כלל 36 לכללי האתיקה** אוסר במפורש שעורך דין ייצג אדם בהליכים משפטיים אם הוא עומד להעיד מטעם אותו אדם באחד משלבי ההליך. בהתאם לפסיקה, ככל שמדובר בעדות מהותית במסגרת ההליך, ניתן להחיל כלל זה גם אם הזימון יעשה על ידי הצד שכנגד. כלל זה מעמיד בספק את יכולתו של בורבסקי להמשיך ולייצג את אפלבאום בקובלנה, ומהווה המשך ישיר להתנהלותו הפסולה. מכל מקום, ברי כי בהתנהגותו הפר בורבסקי אף את החובה החקוקה **בכלל 36 לכללי האתיקה**, או לכל הפחות היה עליו לדעת באופן סביר כי הוא עתיד להפר כלל זה בהתנהגותו.

2.ג. הנתבעים נהגו ברשלנות כלפי העמותה

49. לצד עבירותיו האתיות שפורטו לעיל, בורבסקי הפר בהתנהגותו את חובת האמונים ואת חובת הזהירות שהיו מוטלות עליו כעורך דין בכלל, וכעורך דינה הפוטנציאלי של העמותה

בפרט. הנתבעים יטענו כי בורובסקי עבר בכך גם על סעיף 35 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן: "פקודת הנזיקין") ויש לראותו כמי שנהג ברשלנות כלפי העמותה.

50. אין חולק כי התנהגותו של בורובסקי הינה התנהגות פסולה אשר אינה עולה בקנה אחד עם תפקידו כעורך דין; בורובסקי הזמין את חנוך לפגישה שנייה במשרדו, צירף אליה את מר דהאן על מנת לעמוד בדרישות הדין לצורך הגשת הקובלנה בשם אפלבאום (מעשה שתוכנן מראש ובוצע תוך ניצול יחסי עו"ד-לקוח בינו ובין העמותה) ולבסוף "מכר" את המידע שנמסר לו על ידי חנוך (על אף קיומו של חיסיון עורך דין-לקוח). כל אלו הינם מעשים רשלניים ופסולים, אשר אינם עולים בקנה אחד עם המצופה מאדם סביר, קל וחומר מעורך דין, בנסיבות העניין.

51. ברי כי אילולא נחשף המידע החסוי שנמסר לבורובסקי ולמר דהאן בפגישה, לא הייתה מוגשת הקובלנה על ידי אפלבאום, ובוודאי שזו לא הייתה מוגשת על ידי בורובסקי בעצמו והוא לא היה זוכה כלל בייצוג שם ובהליך הנוסף שכלל הגשת תלונה במשטרה נגד חנוך באופן אישי.

52. למותר לציין כי הגשת הקובלנה הסבה, ועודנה מסבה, נזק לחנוך ולעמותה, פוגעת בשמם הטוב והם אף נאלצים לשאת בהוצאות הכבדות הכרוכות בניהול ההגנה במסגרתה.

53. כמו כן, מהתנהגותו של בורובסקי נלמדת מסקנה אחת והיא שבורובסקי תכנן מבעוד מועד להשתמש במידע שיימסר לו בפגישה לטובת אפלבאום ולצורך הקובלנה שתוגש. כך, מעל בורובסקי באמון שנתנו בו העמותה וחנוך, והפר באופן בוטה את חובת האמונים המוטלת עליו כעורך דין.

54. למעלה מן הצורך יטענו התובעים כי אם יבקש בורובסקי לטעון שלא התקיימו בין הצדדים יחסי עורך דין-לקוח, הרי שיש לדחות טענה זו מכל וכל.

55. נזכיר, כי בפסיקה נקבע זה מכבר כי חובת זהירות של עורך דין יכולה לקום לו גם כלפי מי שאינו לקוחו, אולם מעשיו יקבלו משנה תוקף באם אכן מדובר בלקוח, כלפיו חובתו הינה ברמה גבוהה יותר.

56. במסגרת חובת הזהירות המוטלת על עורך דין, חלה עליו גם חובת האזהרה כלפי לקוחו (וכאמור גם כלפי מי שאינו לקוחו) לפיה עליו להתריע לו על הסיכונים המשפטיים העומדים בפניו. ברי, כי אילו סבר בורובסקי שאינו מייצג את העמותה, או כי אינו יכול לייצג את העמותה מסיבות כאלו ואחרות, היה עליו להתריע על כך בפני חנוך ולא להתנהג כמי שמקבל עליו את ייצוג העמותה.

57. בענייננו, הרי שבורובסקי לא פעל כן כלל וכלל, ונהג כלפי העמותה וכלפי חנוך כמי שמיצג אותה ומעוניין בהתקשרות עימה. לא בכדי הזמין את חנוך לפגישה נוספת בעניין, העלה בשיחה נושאים הנוגעים לענייניה הפרטיים של העמותה, עסק בנושא שכר הטרחה המצופה, ואף הביע נכונות להגיע לבקר במרכז העמותה.

58. אשר על כן, לאור האמור, יש לראות בבורובסקי כמי שעבר על סעיף 35 לפקודת הנזיקין ונהג כלפי העמותה ברשלנות, הפר את חובות האמונים, הזהירות והאזהרה המוטלות עליו וגרם במעשיו נזק רב לעמותה ולחנוך.

59. לצד זאת, גם מר דהאן נהג ברשלנות כלפי העמותה לפי סעיף 35 לפקודת הנזיקין, וזאת כפי שעולה גם ממעשיו שלו.

60. מר דהאן עבד במשרדו של בורובסקי כמתמחה. כפי שפורט בהרחבה בפרק ג.1. לעיל, מר דהאן כפוף לכללי האתיקה ולדין הפלילי, המקימים לו חובות זהירות ואמונים כלפי חנוך וכלפי העמותה, עימם נפגש במסגרת עבודתו אצל בורובסקי. חובות אלו קמות לו הן מתוקף עבודתו אצל בורובסקי בכלל, ומכוח היותו מתמחה במשפטים הכפוף לכללי האתיקה בפרט.

knkb

61. התנהגותו של מר דהאן מעידה כי נהג כלפי העמותה וכלפי חנוך ברשלנות; המידע החסוי שנמסר בנוכחותו של מר דהאן הועבר לידי צדדים שלישיים, הוא לא הזהיר את מעסיקו טרם קבלת הייצוג בקובלנה בנוגע לפגיעה האפשרית בעמותה ובחנוך, והוא עתיד למסור עדות בנוגע למידע החסוי במסגרת הקובלנה.

62. בזהירות הנדרשת יטענו התובעים כי אין זה כלל מן הנמנע כי מר דהאן שיתף פעולה עם מעסיקו מבעוד מועד, עוד טרם הפגישה עם חנוך. שיתוף פעולה זה הקים למעשה את העילה להגשת הקובלנה נגד חנוך, המסבה לו ולעמותה נזק רב.

63. אשר על כן, ברי כי מר דהאן הפר גם הוא את החובות המוטלות עליו על פי דין, וכי התנהגותו אינה עולה בקנה אחד עם התנהגות של אדם סביר בנעליו, עובד סביר בנעליו ובוודאי שאינה מתיישבת עם נורמות ההתנהגות המצופות ממתמחה סביר, וממי שמתעתד לעסוק במקצוע עריכת הדין בבוא העת.

64. מר דהאן יכול היה לצפות כי מעשיו יגרמו לנזק, הן על ידי חשיפת המידע לצדדים שלישיים והן באמצעות הגשת הקובלנה נגד חנוך, אולם מר דהאן לא עשה דבר על מנת למנוע זאת וגרם גם במחדלו לנזק של העמותה ושל חנוך.

על כן, לאור האמור, יש לראות גם במר דהאן כמי שעבר על סעיף 35 לפקודת הנזיקין, הפר את חובותיו וגרם במעשיו ובמחדליו נזק לעמותה ולחנוך.

ג.3. הנתבעים הפרו את הזכות לפרטיות

65. התובעים יטענו כי מסירת המידע על ידי בורובסקי ומר דהאן לאפלבאום ו/או גורמים שלישיים אחרים מהווה פגיעה בפרטיות התובעים.

66. **סעיף 1 לחוק הגנת הפרטיות**, תשמ"א-1981 (להלן: "**חוק הגנת הפרטיות**") קובע כי "לא יפגע אדם בפרטיות זולתו ללא הסכמה". **בסעיפים (7)2 ו-(9)2 לחוק הגנת הפרטיות** נקבע כי פגיעה בפרטיות יכול שתהא בדרך של הפרת חובת סודיות הקבועה בדין, או בדרך של שימוש בידיעה על עניינים פרטיים או מסירתה לאחר, שלא למטרה שלשמה נמסרה.

67. ברי כי בענייננו מעולם לא ניתנה הסכמתם של העמותה או של חנוך למסירת המידע לידי כל גורם זולת הנתבעים, עימם שיתפו את המידע לצורך ביצוע התקשרות לקבלת שירותים משפטיים מהם, כאשר ברור להם כי מידע זה חוסה תחת חיסיון על פי דין.

68. יודגש, כי הזכות לפרטיות הינה זכות חוקתית בעלת חשיבות עליונה. גם בית המשפט מכיר בחשיבותה הרבה והוא אף דן, לא פעם, בכך שבנסיבות המתאימות יהיה ראוי להחיל את הזכות לפרטיות גם על תאגידים (ר' לעניין זה ע"מ 7744/10 **המוסד לביטוח לאומי נ' עו"ד יפית מנגל**, סו(1) 116 (2012)).

69. עוד נקבע בפסיקה כי ניתן להחיל את הזכות לפרטיות גם על תאגיד כאשר המידע שייחשף עלול לפגוע בעובדיו (ר' לעניין זה עת"מ (י-ס) 25336-03-14 **הוברט נ' משרד הכלכלה** (ניתן ביום 28.2.2016). הרי שבענייננו חשיפת המידע בנוגע לעמותה, שנמסר לנתבעים כאמור על ידי חנוך, פגעה בסופו של יום הן בעמותה והן בחנוך – נגדו אף הוגשה הקובלנה בגין מידע זה.

70. אין חולק כי פרטיותו של חנוך נפגעה באופן אנוש, והוא עומד היום בפני סיכון להרשעה פלילית נוכח חשיפת המידע שמסר לנתבעים בפגישתם. הרי שלא לשם כך נמסר מידע זה לנתבעים, והם בחרו לעשות בו שימוש פסול לטובתם האישית ומעלו באופן בוטה באמון שניתן בהם.

71. נוכח התנהגותם החמורה של הנתבעים, יטענו התובעים כי יש לראותם כמי שהפרו את הזכות לפרטיות הן כלפי חנוך והן כלפי העמותה, ולחייבם, בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, גם בתשלום פיצויים ללא הוכחת נזק.

ג.4. עוולת הנגישה ופגיעה בשמו הטוב של חנוך

72. התנהגותם של הנתבעים והעבירות השונות שבוצעו על ידם הסבו נזק רב לתובעים בכלל, ונזק תדמיתי אשר פגע בשמו הטוב של חנוך בפרט. כך, חנוך עומד כיום בפני סיכון להרשעה פלילית במסגרת הקובלנה, אשר הגשתה הכתימה ופגיעה בשמו גם בקרב לקוחותיו ומכריו.

73. כפי שהוצג בהרחבה לעיל, בורובסקי ידע כי המידע החסוי שנמסר לו על ידי חנוך ישמש לצורך הגשת הקובלנה, ולא בכדי דאג לצרף לפגישה השנייה עם חנוך גם את מר דהאן. ברי כי מדובר במהלך מתוכנן מראש שנועד להביא לכך שבורובסקי יגיש את הקובלנה בשם אפלבאום ויקבל את ייצוגו גם במסגרת הגשת התלונה במשטרה, תוך שהוא מקבל תשלום בעבור שירות זה, על אף שהדבר כרוך בהפרת הדין מצידו ומצד מר דהאן.

74. ברי, כי הגשת הקובלנה והפגיעה בשמו הטוב של חנוך לא הייתה מתאפשרת אילו לא חשפו הנתבעים את המידע החסוי שנמסר להם לצדדים שלישיים בכלל, ולאפלבאום בפרט, אשר כאמור ידוע ברבים כמי שפועל מזה שנים לפגיעה בעמותה ובגורמים הקשורים עימה.

75. אם לא די בכך שעצם הגשת הקובלנה הפכה אותה גלויה לכל דורש, אפלבאום אף הגדיל לעשות ופירסם את דבר הגשתה ברבים בערוצי המדיה השונים אותם הוא מפעיל נגד העמותה במסגרת פעילותו העיקשת כנגדה. כך, הפגיעה בשמו הטוב של חנוך הולכת ומעמיקה עוד יותר.

76. בורובסקי אף הגדיל לעשות, עת בחר במזיד להמציא את כתב הקובלנה לאחר הגשתו לכתובת המייל של מנהל המשרד בו עבד חנוך באותה עת; זאת, על אף שהמייל האישי של חנוך ואף מספר הטלפון שלו היו מצויים בידי בורובסקי מבעוד מועד, והוא אף התכתב בעבר עם חנוך באמצעות כתובת מייל זו. אין חולק כי פעולתו הזדונית של בורובסקי, נועדה לפגוע במכוון בשמו הטוב של חנוך ולהשחיר את שמו בקרב כלל עובדי המשרד.

77. אשר על כן, לא יכול להיות חולק כי מעשיהם של הנתבעים מקיימים את כלל התנאים הקבועים בחוק לצורך קיומה של פגיעה בשם טוב כלפי חנוך, וכן את התנאים לקיומה של עוולת הנגישה.

78. כך, קבועה עוולת הנגישה, שהינה עוולה נזיקית, בסעיף 60 לפקודת הנזיקין שזו לשונו:

”60. נגישה היא פתיחתו או המשכתו של הליך נפל – למעשה, ובזדון, ובלי סיבה סבירה ומסתברת – נגד אדם, בפלילים או בפשיטת רגל או בפירוק, וההליך חיבל באשראי שלו או בשמו הטוב או סיכן את חירותו, ונסתיים לטובתו, אם היה ההליך עשוי להסתיים כך; אך לא תוגש תובענה נגד אדם על נגישה רק משום שמסר ידיעות לרשות מוסמכת שפתחה בהליכים.”
(ההדגשות אינן במקור – הח"מ).

79. הגשת הקובלנה הפלילית כנגד חנוך בשמו של אפלבאום כחלק ממסכת תביעות הסרק חסרות השחר שזה מגיש חדשות לבקרים כנגד העמותה וכלפי גורמים נוספים הקשורים עימה, כמו גם התנהגותם הזדונית של הנתבעים שפעלו יחד לקיים את הדרישות הטכניות של הדין לצורך התגבשות טענתם בקובלנה, שאינה אלא קובלנת סרק אשר דינה להיות מסולקת על הסף תוך זיכוי מוחלט של הנקבל - מקיימים את תנאי עוולת הנגישה.

80. בנוסף, אין חולק כי הגשת הקובלנה מהווה פגיעה בשמו הטוב של חנוך ומסבה לו, כאמור, נזק רב.
81. זה המקום להזכיר כי הזכות לשם טוב קיבלה הן בחוק והן בפסיקה מעמד של זכות יסוד, ועוגנה בין היתר בחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו ובחוק איסור לשון הרע. חיקוקים אלה נועדו למנוע גם פרסומים בעלי פוטנציאל לפגוע בשם טוב.
82. על כן, הרי שיש לראות בבורבסקי ובמר דהאן כמי שעברו על עוולת הנגישה והסבו בעצם פתיחת הקובלנה הפלילית נזק לחנוך, המצדיק את חיובם בתשלום פיצויים. בנוסף, גם בחוק איסור לשון הרע נקבע כי ניתן להטיל תשלום פיצויים ללא הוכחת נזק בגין פגיעה בשם טוב, ובכפל פיצוי אם הפגיעה נעשתה בכוונה לפגוע.
83. אשר על כן, כאמור לעיל, הרי שהנתבעים עברו במעשיהם גם על עוולת הנגישה ופגעו בשמו הטוב של חנוך, ולפיכך יש לחייבם בתשלום פיצויים בהתאם לדין, אף ללא הוכחת נזק.

ג.5. הפרת חובה חקוקה

84. כפי שהוצג בהרחבה בפרקים ג.1-ג.3. לעיל, הנתבעים הפרו חובות החלות עליהם על פי חוק, בין היתר במסגרת כללי האתיקה, חוק העונשין, חוק הגנת הפרטיות וחוק לשכת עורכי הדין. לפיכך, קמה לתובעים גם עילה נזיקית בהתאם **לסעיף 63 לפקודת הנזיקין** בגין הפרת חובות חקוקות.
85. כלל החובות החקוקות כפי שפורטו לעיל קמות לנתבעים מתוקף עבודתם כעורכי דין או עבודתם כמתמחים במשרד עורכי דין, והן נועדו להגן על לקוחות שונים, ובענייננו - על העמותה ועל חנוך, שהינו עובד העמותה ומי שנשלח מטעמה לצורך ביצוע ההתקשרות.
86. אין חולק, כי עצם הגשת הקובלנה נגד חנוך והכפשת העמותה באופן מופרך וחוטא לאמת במסגרת הטענות המועלות בקובלנה, מסבה לתובעים נזק רב, הן תדמיתית והן כספית, ומחייבת אותם לנהל את הגנתם בעלות לא מבוטלת. ברי כי קובלנה זו לא הייתה מוגשת אילולא מעשיהם של הנתבעים והפרותיהם החמורות.
87. הפרת ההוראות הקבועות בדין, כפי שפורטו בפרקים ג.1-ג.3. לעיל, וכן הנזק שנגרם לתובעים בגין מעשיהם של הנתבעים, מקימות לנתבעים גם עוולה של הפרת חובה חקוקה כאמור (ר' לעניין זה ע"א 7633/12 **קבוצת גיאות בע"מ נ' גולדפרב לוי, ערן, מאירי, צפרייר ושות', עורכי דין בע"מ** (פורסם בנבו, 16.09.2014)), ומצדיקות את חיוב הנתבעים בתשלום פיצויים בהתאם לדין.

ד. הנזק

ד.1. עוולות נזיקיות

88. הנתבעים ביצעו בהתנהגותם עוולות נזיקיות הכוללות הפרת חובות חקוקות, עוולת הנגישה, רשלנות ועוגמת נפש. בהתאם לפקודת הנזיקין הפרות אלו מזכות את התובעים בתשלום פיצויים לתובעים.
89. כפי שפורט בהרחבה לעיל, הפרו הנתבעים בהתנהגותם את החובות החקוקות הבאות:
- 89.1. סעיף 90 לחוק לשכת עורכי הדין וכלל 19 לכללי האתיקה (ר' בהרחבה פסקה 34 לעיל).
- 89.2. סעיף 41 לחוק לשכת עורכי הדין (ר' בהרחבה פסקה 40 לעיל).

- 89.3 . סעיף 496 לחוק העונשין (ר' בהרחבה פסקה 41 לעיל).
- 89.4 . כלל 20 לכללי האתיקה (ר' בהרחבה פסקה 42 לעיל).
- 89.5 . כלל 21 וכלל 16(א)(2) לכללי האתיקה (ר' בהרחבה פסקה 45 לעיל).
- 89.6 . סעיף 56 לחוק לשכת עורכי הדין וסעיפים 415 ו-416 לחוק העונשין (ר' בהרחבה פסקה 46 לעיל).
- 89.7 . סעיפים 53 ו-61(3) לחוק לשכת עורכי הדין (ר' בהרחבה פסקה 47 לעיל).
- 89.8 . כלל 36 לכללי האתיקה (ר' בהרחבה פסקה 48 לעיל).
- 89.9 . סעיפים 1, 7(2) ו-9(2) לחוק הגנת הפרטיות (ר' בהרחבה פרק ג.3. לעיל).
- 90 . הפרת כלל החובות החקוקות שפורטו לעיל, שהינן בין היתר גם עבירות אתיות ופליטות חמורות הנגזרות מעיסוקם של הנתבעים, מעמידה לתובעים זכות לקבלת פיצויים בהתאם לדין.
- 91 . כמו כן, כפי שפורט בהרחבה בפרק ג.2. לעיל, נהגו הנתבעים ברשלנות אשר הסבה לתובעים נזקים מרובים. בפקודת הנזיקין הוכרו פיצויים כתרופה לגיטימית במקרים בהם נעברה עוולה של רשלנות בכלל, ורשלנות מקצועית בפרט.
- 92 . בענייננו, עוולת הרשלנות מקבלת משנה תוקף נוכח התנהגותם החמורה של הנתבעים ונוכח העובדה כי שימשו בתפקיד מקצועי אשר הטיל עליהם חובות מוגברות כלפי התובעים. הפרת חובות אלו הסבה לתובעים נזק רב, הן כספי והן תדמיתי, כמו גם עוגמת נפש.
- 93 . יוזכר, כי בפסיקה הוכרה האפשרות לפסוק גם לתאגיד פיצויים בגין עוגמת נפש, וזאת בעיקר "במקום שניתן לזהות חברה ואדם" (ר' לעניין זה: ע"א 345/89 **נאות דברת נ' מעליות ישראל** י. מ. ש. **אילן נהול והשקעות בע"מ**, מו(3) 350 (1992); ת"א (מחוזי תל אביב-יפו) 643/94 **מניקו בע"מ נ' הרטן מלונאות ונופש בע"מ** (פורסם בנבו, 30.12.1999)).
- 94 . על כן, לאור העובדה כי חנוך פעל בשמה של העמותה, ולאור העובדה כי חשיפת המידע החסוי פגעה הן בעמותה והן בחנוך, הרי שמקרה זה עולה בקנה אחד עם האמור בפסיקה ומצדיק כי ייפסקו גם לטובת העמותה פיצויים גם בגין עוגמת הנפש שנגרמה לה.
- 95 . עוד עברו הנתבעים במעשיהם על עוולת הנגישה, ופגעו גם בשמו הטוב של חנוך. כך, כפי שפורט בהרחבה בפרק ג.4., מעשיהם מקיימים את דרישות הדין לצורך קיומן של עוולות אלה, ועל כן יש לחייבם בתשלום פיצויים מתאים.
- 96 . אשר על כן, התובעים יטענו כי בשל הפרת החובות החקוקות, רשלנותם החמורה של הנתבעים, עוגמת הנפש שנגרמה להם בגינה והפרת עוולת הנגישה, זכאים הם לתרופת הפיצויים הקמה להם מכוח פקודת הנזיקין בסך של 500,000 ₪.

2.4. פגיעה בשם הטוב ופגיעה בפרטיות

- 97 . כפי שפורט בהרחבה לעיל, הנתבעים פגעו במזיד בשמו הטוב של החנוך, עת פירסמו אודותיו לשון הרע ששימשה לצורך הגשת הקובלנה נגדו, וזאת על אף האיסור המוחלט שהיה קיים להם, מתוקף תפקידם, לבצע פרסום כאמור (מה שממילא שולל מהם לחלוטין כל הגנה לפי חוק איסור לשון הרע).
- 98 . בהתאם לסעיף 7א לחוק איסור לשון הרע, זכאי חנוך לפיצויים ללא הוכחת נזק בגובה של עד 50,000 ₪ בגין מעשיהם של הנתבעים. כמו כן, לאור העובדה כי מעשיהם של הנתבעים תוכננו

מראש ונעשו מתוך כוונה לפגוע, זכאי חנוך לכפל פיצוי, בהתאם לאמור בסעיף 7א(ג) לחוק איסור לשון הרע, בסך של 100,000 ₪ בתוספת הפרשי ההצמדה הקבועים בחוק זה, ובסך הכל 142,887.4 ₪.

99. בנוסף, כפי שפורט בהרחבה לעיל, הנתבעים מסרו במסגרת הפגישות עם בורובסקי מידע החוסה תחת חיסיון עו"ד-לקוח. הן בורובסקי והן מר דהאן הפרו את החובות המוטלות עליהם שלא למסור מידע חסוי זה לצדדים שלישיים, ופגעו בכך בפרטיותם של חנוך ושל העמותה. אין ספק כי פגיעה זו נעשתה במטרה לפגוע בתובעים, שהרי מדובר במהלך מתוכנן מראש שנועד לרקום את הגשת הקובלנה נגדם.

100. בהתנהגותם הפרו הנתבעים את סעיף 2 לחוק הגנת הפרטיות והסבו במעשיהם נזק לתובעים - הן תדמיתי והן כספי - במטרה לפגוע. בהתאם לאמור בסעיפים 4 ו-29א(ב) לחוק הגנת הפרטיות, הפרת סעיפים 7(2) ו-9(2) מזכה בפיצויים ללא הוכחת נזק של עד 50,000 ₪ עבור כל תובע. אולם, באם יימצא כי הפגיעה נעשתה מתוך כוונה לפגוע, רשאי בית המשפט לחייב את הפוגע בכפל פיצוי.

101. אשר על כן, ולאור כל אשר פורט לעיל, יטענו התובעים כי הם זכאים לכפל פיצוי, ללא הוכחת נזק, בהתאם לחוק הגנת הפרטיות, בסכום של 100,000 ₪ עבור כל תובע, בתוספת הפרשי ההצמדה הקבועים בחוק זה, ובסך הכל 121,091.74 ₪ עבור כל תובע.

3. ד. הוצאות משפטיות במסגרת הקובלנה

102. הגשת הקובלנה על ידי בורובסקי חייבה את התובעים לשאת בהוצאות לא מבוטלות לצורך ניהול ההגנה בקובלנה, ולהתמודדות עם הנזק שהגשתה גרמה להם.

103. התובעים מעריכים את הוצאותיהם המשפטיות הריאליות לצורך ניהול הגנתם בקובלנה בסך של לפחות 150,000 ₪.

104. לעניין זה, יוזכר כי הקובלנה מנוהלת כהליך פלילי לכל דבר ועניין. בהתאם לסעיף 80 לחוק העונשין, בית המשפט של הקובלנה מוסמך לפסוק, במקרה מתאים, החזר הוצאות מוגבל ביותר לפי התקנות שהותקנו לעניין זה [תקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), תשמ"ב-1982]. ברי כי כל סכום שייפסק, לו ייפסק, עתיד לכסות חלק מינימלי ביותר מן ההוצאות הריאליות של התובעים.

105. אשר על כן, יטענו התובעים כי הם זכאים לפיצוי בסך 150,000 ₪ בגין הוצאות משפטיות במסגרת הקובלנה.

4. ד. פיצויים עונשיים

106. התובעים יטענו כי הנסיבות בענייננו מצדיקות כי הנתבעים יחויבו גם בתשלום פיצויים עונשיים.

107. נזכיר, כי הפסיקה מכירה בפיצויים עונשיים כפיצויים לגיטימיים במקרים בהם נמצא אשם ברמה גבוהה לצד פגיעה קשה בניזוק. עוד בהתאם לפסיקה, לצורך הטלת חיובים עונשיים ישקלו שיקולים בדבר הרתעת המזיק, לבל ימשיך בהתנהגותו הראויה לגניוי.

108. הפסיקה מייחסת חשיבות יתרה למקרים בהם מעשיו של המזיק נעשו בזדון או מתוך רשלנות חמורה שיש בה כדי לפגוע בערכים חברתיים בעלי חשיבות. אז יראה בית המשפט חשיבות מוגברת בהטלת פיצוי עונשי לצורך הרתעת המזיק.

109. לאור כל אשר הוצג לעיל, יטענו התובעים כי הנסיבות בענייננו מצדיקות הטלת פיצויים עונשיים על הנתבעים, שכן אין חולק כי התנהגותם של בורובסקי ומר דהאן הסבה נזק רב

knkb

לתובעים, ונעשתה בידיעתם ובזדון, במטרה להגיש בבוא העת את הקובלנה נגד חנוך בשמו של אפלבאום ולזכות בייצוגו בהליכים נוספים.

110. גם העובדה כי הנתבעים שימשו באותה עת כעורכי דינה הפוטנציאליים של העמותה והפרו בבוטות את חובת אמון המיוחדת החלה עליהם על פי דין מצדיקה כי יוטל עליהם תשלום פיצויים עונשיים כלפי התובעים.

111. יפים לעניין זה הדברים שנאמרו בע"א 9225/01 רונית זיימן נ' גד קומרון, סב(1) 260 (2006):

"אין להוציא מכלל אפשרות כי, בבוא העת ובמקרה מתאים, עשוי בית המשפט בישראל לשקול אפשרות להטיל פיצויים לדוגמא גם בגין הפרת חובת אמון בידי בעל תפקיד החב חובה מיוחדת במילוי תפקידו, וזאת גם מקום שהנפגע מהפרה כזו לא הצליח להוכיח נזק מיוחד בגינה." (ההדגשה אינה במקור – הח"מ).

112. התובעים יטענו כי מעשיהם החמורים של הנתבעים, ועצם היותם עורכי דין או מי שמתעתדים לעסוק במקצוע עריכת הדין בבוא העת, מצדיקים למעלה מכל ספק הטלת פיצויים עונשיים, בהתאם לאומדנה שיערוך בית המשפט הנכבד.

ה. סיכום

113. לצורכי אגרה, יעמידו התובעים את תביעתם הכוללת על סך של 500,000 ₪.

114. לאור כל האמור לעיל, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את הנתבעים לשלם לתובעים פיצויים בסך של 500,000 ₪, בצירוף ריבית והפרשי הצמדה.

115. לבית משפט נכבד זה הסמכות המקומית והעניינית לדון בתביעה זו לאור סכומה ומהותה, ובהתחשב במקום מושבם של הנתבעים.

116. בנוסף, מתבקש בית המשפט הנכבד לפסוק לטובת התובעים הוצאות משפט ושכר טרחת עו"ד בגין הגשת תביעה זו, בתוספת מע"מ כחוק.

4 לחודש מרץ, 2019

 עופר שכטר, עו"ד
 כבירי-נבו-קידר-בלום ושות', עורכי דין ונוטריון
 ב"כ התובעים

 אורי קידר, עו"ד